

.../...

de tussenperiode 1918-1940 en de oorlog 1940-1945, te Oostende. Wij zien er kaarten met zichten, kant bevolking en kant bezetter, aanplakbrieven, noodgeld en schilderijen van het fort Napoleon, van Vanneste en de batterij van het Palace Hotel door E. Bulke, dit wat de oorlog 1918 betreft. Van de tussenperiode zien we talrijke aanplakbrieven, dokumenten, muziekpartituren, foto's over de Burgerwacht, boeken over Oostende, enz... En eindelijk van de oorlog 1940-1945, hebben wij zichten van de verdedigingswerken, zichten van de ontploffing in de haven in 1944, ravitailieringzegels, plan van het Koninklijk chalet door de bezetter versterkt en een vaandeltje door onze bevrijders de "Manitoba Dragoons", de stad aangeboden. Na de oorlog kreeg Oostende het Oorlogskruis en te dier gelegenheid werd de Burgemeester een vaandeltje met de Oostendse kleuren en het nieuw stadswapen op gebrodeerd aangeboden. Deze souvenir is daar ook nu in bewaring.

Daarmede eindigen wij ons bezoek aan de zaal Chocqueel. Het bezoek aan de tweede zaal of de zaal Emile Bulcke, zal verschijnen in ons nummer van december.

Tot weerzien.

De Hoofdman.

*****

DE LEEUWENBRUG

Vanwege onze leden Maurice en Raymond Vantournhout ontvingen wij een antwoord betreffende onze vraag in het oktobernummer aangaande de ligging van de Leeuwenbrug te Oostende. Ziehier wat wij uit hun schrijven vernemen :

"De Smet de Naeyerbrug" heeft een stenen brug waar onder de spoorweg loopt, beter bekend bij de Oostendenaars als "DE TETTEBRUG". De voortzetting van deze laan heeft aan de sluizen twee bruggen, een naar de zee kant "DE ENGELENBRUG" wegens de vier bronzen beelden die er destijds op stonden. De andere brug voor de hangars is "DE LEEUWENBRUG", waarvan de uiteinden versierd waren met vier prachtige bronzen leeuwen. De voeten in blauwsteen staan er nog. Met leedwezen heb ik medegemaakt hoe de Duitse bezetter al deze beelden in beslag "gestolen" heeft".

Een ander lid, Ed. Vanalderweireldt, schrijft ons :

"De Leeuwenbrug is de lage Demeybrug (de brug bij de dokken) die met leeuwen versierd was. Bekijk het boekje "Oostende in oude zichtkaarten", foto 22. Dus de eerste brug noemde men de Tettebrug, de tweede noemde men de Leeuwenbrug".

.../...

.../...

VAZEN EN LEEUWEN AAN DE KONINKLIJKE GALERIJEN

De leden Vantournhout vragen verder in hun brief :

"Door het bouwen van het "Olympisch zwembad" zullen aldaar beelden moeten verdwijnen. Wat zal er van komen ? Zullen ze hier of daar nog dienen als versiering in "De Hof" of "Bosje" ? Of zullen ze onder de slopingshamer komen, zoals de "Stenen Bank" van de Koninginnelaan ?

Zou "De Plate" de nodige voetstappen niet kunnen doen om deze te redden ? Zij werden in de oorlogsjaren 1914-1918 gemaakt".

We kunnen onze leden mededelen dat hun pertinente vraag onmiddellijk in het Comité is behandeld geworden en dat een schrijven met vraag tot redding van die beelden aan het Stadsbestuur van Oostende is gericht geworden.

DE GARRE VAN KONNEE

Eindelijk schijnen we nu de juiste ligging te kennen van de Garre van Konnee. We laten hierbij de uitvoerige tekst volgen, die ons lid Ed. Vanalderweireldt hieromtrent neerschreef :

"De oude Vuurtorenwijk bezat eertijds drie steegjes. Schilderachtig ? Wellicht. Doch het waren ongezone gangetjes met onoglijke krotwoningen. Twee er van verdwenen in 1905, de derde hield koppig stand totdat de Vuurtorenwijk in 1925 geheel moest verdwijnen.

1. Impas A : Dit steegje werd gebouwd in 1894 en was laag gelegen. Het werd de pit (= put) van Meetje Cornu genaamd, en liep uit op de Vuurtorensteenweg. Naast de smalle ingang lag het bekende winkeltje en Café van Petrus David-Cornu. Dit steegje verdween in 1905 voor het aanleggen van de Werktuigkundigestraat en Loodsenstraat.
2. Impas B (of Garre van Konnee) : Deze Impas was gelegen nabij de Vuurtorensteenweg, eveneens in de pit van Meetje Cornu. Het was een Garre met zes kleine woonsten, gebouwd in 1894 en bewoond door Vansteene Pieter, Willaert Richard, Saelels Johanna, Mesier Johanna (bijgenaamd Wanne Bluts) en Cornelius Robaey, naar wie de Garre genoemd werd door de Vuurtorenaars. Het laatste huisje diende als pakhuis voor Petrus David die handel dreef in koolteer en fasselen voor de sloepen op de kielbank. Het steegje verdween in 1905.

.../...